

Den Helige Mikael's Dag

1 Årg. Ev. Luk. 10:17-20

I.N.J

"De sjuttio två kom glada tillbaka" Luk 10:17

De orden påminner oss om vad som är det kristna livets grundton, nämligen *glädjen*. Många har för sig att det är alldeles tvärtom. Kristen tro handlar bara om bud och förbud och över det kristna livet vilar det något hämmat, tråkigt och dystert. Men det stämmer ju inte. Se på de sjuttio två i vår text! De hade en helt annan erfarenhet. De *"kom glada tillbaka"* står det – inte att de gick glada ifrån honom och aldrig kom tillbaka.

Det betyder väl inte att en kristen ständigt går omkring med ett leende på läpparna, dansar på små rosa moln och sjunger halleluja! Inte så! Men glädjen finns där, djupt där inne, den glädje *"som ingen kan ta ifrån oss"*. Visst - ibland kan det vara svårt att känna glädje. Livet är ju sådant ibland. Då får vi gå i dialog med oss själva, påminna oss att vi alltid har anledning till glädje. Fyra anledningar skall jag nämna idag. Självfallet finns det många fler, men skall vi hinna till Amen idag, få vi alltså begränsa oss till...

ÄMNE: FYRA ANLEDNINGAR TILL GLÄDJE

1. Glädjen över att vara lärjunge hos honom som är starkare än allt ont.

Och det är ju Jesus. Han är inte vem som helst. Lärjungarna begrep det. De som ofta frågat: *"Vem är han"*, de hade nu förstått att han var Herren med stort H. Precis som vi hör dem utbrista i evangeliet: *"Herre, till och med demonerna lyder oss när vi uttalar ditt namn."* Det kan vara lätt att missförstå deras ord. Vad de uttrycker är inte barnslig förtjusning över att det hände något när de uttalade Jesusnamnet, att det var något magiskt i det och att de själva kände sig lite som trollekonstnärer när de såg vilken effekt det hade. Nej, det är istället något större de har insett: Jesus var starkare än allt ont.

Över allt där Jesus gick fram vek Ondskan undan. Alla de under Jesus gjorde är vad vi skulle kunna kalla för *gudomliga maktdemonstrationer*. Ondskan vet vem Jesus är. Den känner sin överman. Vi kan väl tycka att det finns så oändligt mycket ondska i vår värld, att det nästan ser ut som om det är den som skall ta hem spelet. Och säger inte Jesus själv i vår text att han sett *"Satan slungas ner från himlen som en blix"*? Jo, men det betyder inte att han har makten – om än han härjar här på jorden. Han har störtats ner för att han skall besegras. Och vi vet var det avgörande slaget stod: på Golgata! Lammet *har* segrat, som vi sjöng i ingångspsalmen.

Att vara kristen handlar djupast sett om att höra honom till som är starkare än allt mörker, all ondska och allt djävulskap – han som har lovat att *”rädda mig från allt ont och hjälpa mig in i sitt himmelska rike”* (2 Tim 4:18). Vilken glädje!

2. Glädjen över att tas i bruk för Guds rike.

”Jag har gett er makt att trampa på ormar och skorpioner och att stå emot fiendens hela styrka, och ingenting skall skada er”, säger Jesus om sina lärjungar. Och då är det inte bara de tolv det gäller. Läser vi vår text i sitt sammanhang får vi veta att Jesus utvalde ytterligare *sjuttiotvå* och sände dem före sig två och två till varje stad och plats dit han själv ämnade sig. Instruktionen löd: *”Bota de sjuka som finns där och säg till folket: Guds rike är snart hos er”*. (Luk 10:9).

Ja, tänker vi – det gällde lärjungarna då – man jag – måste man göra underverk för att vara en sann kristen? Nej, långt därifrån. Låt vara att de uppdrag Jesus ger sina lärjungar ser högst olika ut - det viktiga är att på olika sätt vill ta oss i tjänst för sitt rike. Det är så lätt att tänka: Vad kan jag? Inte gör väl jag någon skillnad? Vem räknar med mig? Svaret är enkelt: Jesu gör det! Det är *hans* lärjunge du är! Han vill att du skall vara *en ängel*, d.v.s. ett *sändebud*, som ju ordet egentligen betyder.

För det behöver du inte vara perfekt! Det är ju lärjungarna ett klart bevis för. Men i Herrens hand blev de till välsignelse. Och tänker vi efter - det finns så många uppgifter för den som svarat ja på Jesu kallelse och blivit en lärjunge. Det är nog så sant att få av oss – om ens någon – har fått helbrägdagörelsens gåva eller kan driva ut onda andar. Men vi kan på ett enkelt sätt peka på Jesus. Vi kan säga: Jag tror på honom. Vi kan be! Vi kan vara till för andra. Och det skall du veta, att hur små dessa gärningar än kan tyckas, är det som vassa nålstick i den ondes hjärta. Och glöm inte: ju fler nålstick han får, ju ondare gör det!

Än idag kallar Jesus människor till tjänst i sitt rike. Han behöver visserligen inte oss som vi behöver honom. Ändå vill han ha oss med, ändå tar han oss i sin tjänst, ändå låter han oss bli behövda. Vilken glädje!

3. Glädjen över att vandra i sällskap med änglarna.

Men säger du, trots att vi firar änglarnas dag idag, så lyser änglarna fullständigt med sin frånvaro i vår text. Hur kan det komma sig? Jo, det är så typiskt för änglarna att de inte vill synas och göra sig stora. Det är liksom änglarnas natur, deras sanna väsen! Precis som det heter i Hebréerbrevet: *”Är inte änglarna andar i Guds tjänst, sända att tjäna dem som skall få sin del av frälsningen?”* (Heb.1:14). När vi skall föreställa oss hur änglarna ser ut, då blir det ganska märkligt. Jag

tänker på de där sockersöta och knubbiga figurerna som finns på mer än ett bokmärke. Det är fria fantasier. Bibeln talar om dem som *"starka hjältar som gör vad Gud befallt"*.

Så istället för att grubbla på hur änglarna *ser ut*, skulle vi istället fokusera på vad änglarna *gör*! De är våra följeslagare, medvandrare och medkämpar, som värnar och hjälper oss och leder oss hem till Gud! Det är verkligen så, att vi *"går bland änglar, var vi går!"* Den himmelska världen är mycket närmare än vi tror. Endast en tunn hinna skiljer synligar världen från den osynliga.

Precis som de slog följe med de sjuttiotvå i vår text, så slår de följe med oss. Änglarna är oss alltid nära. Det stod ju så i psalmen: *"Så sjung av hjärtat och var glad, Guds änglar från vår barndomsdag oss följer och bevarar"*. Nog har vi erfarenhet av det, om vi tänker efter. Vi är inte ensamma på vår vandring här nere. Änglarnas sällskap har vi. Vilken glädje!

4. Glädjen över att ha sitt namn skrivet i himmelen.

Det är *den största glädjen* säger Jesus själv i evangeliet idag. Men vad innebär det att ha sitt namn skrivet i himmelen? Jo det betyder att jag *är* ett Guds barn, att jag kan vara viss om mina synders förlåtelse, att jag har löfte om evigt liv och himmelsk glädje till sist. Ingen mer än jag själv kan stryka ut det namnet genom att vända mig bort från Jesus. Den Onde kan det inte. Ditt namn är här Jesus skrivit med sitt eget blod.

Varje gång jag firar dopgudstjänst här i kyrkan, brukar jag särskilt understryka detta. Barnet får inte sitt namn i dopet. Det har det redan. Men det är de namnen som skrivs in i livets bok. Och så brukar jag citera profeten Jesaja: *"Jag har kallat dig vid ditt namn, du är min"* (Jes. 43:). Och så händer det att vi sjunger:

*Gud har en bok, en stor, stor bok
Och där han skriver in
Vart barn som döps i Jesu namn.
Där står det: Du är min!*

Ibland kanske du tvivlar på att du är ett Guds barn. Inget tvivel är svårare än det. Inget tvivel dödar glädjen som det. Tänk i de stunderna på att du är döpt. Ditt namn är skrivet i himmelen. Av Jesus själv! Vilken glädje.

Skall vi nu inte glömma det, och de övriga orsakerna till glädje, då måste vi göra som de sjuttiotvå i vår text, ständigt *"komma tillbaka"* till Jesus. I gudstjänstens

gemenskap, i förlåtelsens försäkran, i evangeliets Ord, i bönesamtalet med honom, i nattvardens bröd och vin, i lovsången till hans ära. Gå därför aldrig bort ifrån honom. Jesus är glädjens källa. Och den sinar aldrig. Amen.

Psalmer: 16, 167, 79 v 4-7, 6